

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
3. marts 1993 *

I sag T-25/92,

Juana de la Cruz Elena Vela Palacios, tjenestemand ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Bruxelles, ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg ved juridisk konsulent M. Bermejo Garde, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation dels af sagsøgtes afgørelse af 28. oktober 1991, hvorved sagsøgerens ansøgning om en ledig stilling som sekretær med stenografi og maskinskrivning blev afslået, dels, om nødvendigt, af sagsøgtes afgørelse af 20. december 1991, hvorved sagsøgerens klage blev afvist,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

* Processprog: fransk.

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og A. Saggio,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 14. januar 1993,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Juana de la Cruz Elena Vela Palacios, der er spansk statsborger, har siden 1986 været tjenestemand i Det Økonomiske og Sociale Udvalg (herefter benævnt »ØSU«). Hun beklæder nu en stilling som sekretær med stenografi og maskinskrivning i lønklasse C3 i den spanske skrivestue.
- 2 Den 20. august 1991 blev stillingsopslag nr. 56/91 offentliggjort. Der var tale om en stilling som sekretær med stenografi og maskinskrivning i Generaldirektoratets Kontor for Undersøgelser og Konferencer. Blandt de »krævede kvalifikationer« var et »indgående kendskab til et af fællesskabssprogene« og et »godt kendskab til et andet fællesskabssprog«. Af meddelelsen fremgik det bl.a., at ansættelsesmyndigheden først og fremmest ville undersøge mulighederne for at besætte den ledige stilling ved forfremmelse eller forflyttelse.
- 3 Efter offentliggørelsen af dette opslag indgav sagsøgeren og to andre tjenestemænd ansøgning om forflyttelse. To tjenestemænd indgav ansøgning om forfremmelse. De fem ansøgninger blev behandlet af en ekspeditionssekretær i Kontoret for Undersøgelser og Konferencer.

- 4 Den ledige stilling blev ved afgørelse af 28. oktober 1991 besat ved forfremmelse. De øvrige ansøgere, herunder sagsøgeren, fik ved skrivelse af samme dato fra ØSU's generalsekretær meddelelse om, at deres ansøgning ikke var imødekommet.
- 5 Det står fast, at sagsøgerens aktmappe på dette tidspunkt, fem år efter hendes fastansættelse, ikke indeholdt nogen bedømmelse i henhold til artikel 43 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Først i april 1992 modtog sagsøgeren sine bedømmelser for perioderne 1986-1988 og 1988-1990.
- 6 Den 27. november 1991 indbragte sagsøgeren en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori hun bl.a. lagde administrationen til last, at den ikke havde begrundet afslaget på hendes ansøgning, og hvori hun fremhævede, at der i strid med vedtægtens artikel 43 ikke var udfærdiget nogen bedømmelse for hendes vedkommende.
- 7 Den 8. januar 1992 modtog sagsøgeren en skrivelse af 20. december 1991 fra generalsekretæren med meddelelse om, at hendes klage var blevet afvist. Dette var begrundet som følger:

»I betragtning af, at der ikke er truffet nogen officiel beslutning om at afslå Deres ansøgning til den ledige stilling nr. 56/91, og af, at ansættelsesmyndigheden i henhold til Domstolens praksis ikke skal begrunde sine beslutninger vedrørende ansøgere, som ikke er kommet i betragtning under den udvælgelsesprocedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), og

i betragtning af, at jeg ved min afgørelse af 28. oktober har udnævnt den ansøger, som er fundet mest egnet til at beklæde stillingen som sekretær med stenografi og maskinskrivning i Generaldirektoratet, Kontoret for Undersøgelser og Konferencer, når man tager hensyn til de funktioner, stillingen indebærer, og de kvalifikationer, der kræves, samt i betragtning af, at denne afgørelse er truffet efter

gennemgang af en rapport fra chefen for nævnte kontor, som havde haft en samtale med hver af de fem ansøgere, er der ingen anledning til at imødekomme Deres krav.«

Retsforhandlinger

8 Det er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. april 1992 har anlagt denne sag.

9 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. I retsmødet fik sagsøgeren tilladelse til at fremlægge dokumentation for sine sprogkundskaber.

10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.

— ØSU's generalsekretærs afslag af 28. oktober 1991 på sagsøgerens ansøgning til den ledige stilling som sekretær med stenografi og maskinskrivning i Kontoret for Undersøgelser og Konferencer annulleres, og om nødvendigt annulleres afvisningen af hendes klage af 20. december 1991.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 ØSU har nedlagt følgende påstand:

— Frifindelse.

Realiteten

- 12 Sagsøgeren har fremsat to anbringender til støtte for sagen, nemlig et om utilstrækkelig begrundelse og et om tilsidesættelse af tjenestens interesse samt af princippet om god forvaltningsskik og sund administration.

Det første anbringende

— Parternes argumenter

- 13 Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen om at afslå hendes ansøgning slet ikke var begrundet, og at afgørelsen om afvisning af hendes klage ikke var tilstrækkelig begrundet. Således er der klart sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2. I den forbindelse har sagsøgeren under henvisning til Domstolens dom af 26. november 1981 (sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, præmis 22) og Rettens dom af 20. marts 1991 (sag T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 73, 76 og 80) fremhævet den grundlæggende karakter af kravet om tilstrækkelig begrundelse.
- 14 For så vidt angår den manglende begrundelse for afslaget på sagsøgerens ansøgning har ØSU henvist til Domstolens faste praksis, i henhold til hvilken ansættelsesmyndigheden ikke er pligtig at begrunde beslutninger om forfremmelse over for forbigående ansøgere, idet betragtningerne i en sådan begrundelse kan være til skade for disse eller i hvert fald for visse af dem (jf. f.eks. Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099). Ovennævnte dom i sagen Pérez-Mínguez Casariego mod Kommissionen, som er påberåbt af sagsøgeren, er irrelevant, idet den vedrører en anden situation, nemlig en udnævnelse efter en udvælgelsesprøve.
- 15 For så vidt angår den udtrykkelige afvisning af en klage over en forfremmelse har ØSU påpeget, at ansættelsesmyndigheden, selv om den skal begrunde en sådan beslutning, ikke har pligt til at gøre den forbigående ansøger bekendt med, hvorledes han er blevet bedømt i sammenligning med den forfremmede ansøger eller til i detaljer at gøre rede for, på hvilken baggrund ansættelsesmyndigheden har vurderet, at den udnævnte ansøger opfylder betingelserne i stillingsopslaget. Ansættel-

sesmyndigheden kan nøjes med at fremlægge en begrundelse, der alene vedrører de retlige betingelser, der stilles for forfremmelsens lovlighed (jf. Rettens dom af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63, præmis 21, og af 25.2.1992, sag T-11/91, Schloh mod Rådet, Sml. II, s. 203, præmis 73). I den foreliggende sag er ØSU af den opfattelse, at den givne begrundelse, selv om den er kortfattet, opfylder disse betingelser og formålet med begrundelsespligten, som er at gøre det muligt for den pågældende person og Retten at kontrollere afgørelsens lovlighed og gøre sig bekendt med de væsentligste af de momenter, som har ligget til grund for administrationens afgørelse (jf. f.eks. Domstolens dom af 13.12.1989, sag C-169/88, Prelle mod Kommissionen, Sml. s. 4335, præmis 9 og 10).

- 16 Endelig finder ØSU, at begrundelsen for afslaget på den pågældende ansøgning under alle omstændigheder fremgår klart af en skrivelse af 21. oktober 1991 fra ekspeditionssekretær Catling, der havde til opgave at behandle ansøgningerne, til ØSU's generalsekretær. Det hedder i skrivelsen:

»... [jeg] har gennemgået ansøgningerne fra samtlige de tjenestemænd, som har ansøgt om denne ledige stilling, og jeg har haft mulighed for at afholde en samtale med hver af de fem ansøgere, der for tiden arbejder i ØSU.

Det er til denne stilling, som ikke alene indebærer en lang række opgaver, der skal udføres under anvendelse af mindst fire fællesskabsprog, nødvendigt at finde en person, som behersker mindst ét latinsk og ét germansk sprog. Endvidere skal der så vidt muligt findes en person, der allerede arbejder i ØSU.

For så vidt angår de tre ansøgere i lønklasse C3 er alene fru Fe. i stand til at anvende et germansk sprog (engelsk), men hendes kendskab hertil er ikke helt tilfredsstillende. Fru A. (italiensk/fransk) og fru Vela Palacios (spansk/italiensk) opfylder ikke de grundlæggende sproglige betingelser.

Derfor må man gå videre til forfremmelsesstadiet. To personer har ansøgt om forfremmelse, nemlig fru B. (som desværre ikke har tilstrækkelig anciennitet til at blive forfremmet) og fru Fi. Sidstnævnte, der har tilbragt flere år i Sydafrika, har et godt kendskab til engelsk og fransk samt et udmærket kendskab til 'Word Perfect'-systemet, hvilket er af stor betydning for arbejdet i vor tjenestegren.

Jeg beder Dem derfor om at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forfremme fru Fi. til lønklasse C3 og ansætte hende som sekretær i Kontoret for Undersøgelser og Konferencer.«

- 17 ØSU anfører videre, at Retten i sine ovennævnte domme i Pérez-Mínguez Casariego-sagen (præmis 83-89) og Schloh-sagen (præmis 86) udtalte, at en begrundelse, selv om den er fremkommet efter sagens anlæg, kan bevirke, at der ikke længere er noget grundlag for et anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 (jf. ligeledes Domstolens dom af 8.3.1988, forenede sager 64/86, 71/86-73/86 og 78/86, Sergio m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1399, præmis 52 og 53). I den foreliggende sag kan ØSU ikke se, hvilken interesse sagsøgeren har i at fortsætte sagen, eftersom en hypotetisk annullation på grund af manglende begrundelse alene vil medføre, at der træffes en ny, i princippet identisk afgørelse, som indeholder de samme begrundelser som dem, hun allerede har fået meddelelse om.
- 18 Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at den retspraksis, ØSU nævner i et forsøg på at udvande kravet om begrundelse, hovedsagelig vedrører afgørelser om forfremmelse, mens det i den foreliggende sag drejer sig om en forflyttelse. I øvrigt udvider ovennævnte Pérez-Mínguez Casariego-dom begrundelsespligten til også at gælde pligten til at begrunde en afgørelse over for forbigåede ansøgere. Og for så vidt dette angår giver skrivelsen om afvisning af sagsøgerens klage ingen gyldig begrundelse, idet den alene indeholder en rent formel begrundelse, der ikke oplyser hende om de egentlige årsager til afvisningen, og som ikke giver Retten mulighed for at kontrollere afgørelsens berettigelse.
- 19 ØSU har i duplikken under henvisning til vedtægtens artikel 7, stk. 1, og artikel 29, stk. 1, litra a), gjort gældende, at forflyttelser i vedtægten underkastes nøjagtig de samme regler som forfremmelser. Det fremgår af fast retspraksis, at forfremmelse og forflyttelse skal sidestilles (jf. f.eks. Domstolens dom af 12.5.1971, sag 55/70, Reinartz mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 79, org. ref.: Rec. s. 379, præmis 4 og 5). Den nævnte dom, ifølge hvilken der ikke er nogen begrundelsespligt i tilfælde af afslag på en forfremmelse, finder således anvendelse også over for et afslag på en ansøgning om forflyttelse. Domstolen har endog i sin dom af 12. februar 1987 (sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 4) fulgt denne praksis i forbindelse med beslutninger om placering i en ny stilling.

- 20 For så vidt sagsøgeren i dette anbringende synes at kritisere, at der ved afvisningen af klagen ikke henvises til den forsinkede indlevering af bedømmelserne, gør ØSU gældende, at denne undladelse ikke kan betragtes som manglende begrundelse, idet sagsøgeren var helt klar over situationen og selv i sin klage henledte administrations opmærksomhed herpå (jf. f.eks. Domstolens dom af 14.7.1977, sag 61/76, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 1419, præmis 23-26).
- 21 Sagsøgeren har i retsmødet anført, at Catling's skrivelse af 21. oktober 1991, som først er blevet fremlagt i sagen sammen med svarskriftet, indeholder nye momenter, der er fremlagt for sent, og at skrivelsen derfor klart må afvises. ØSU kan på ingen måde lovliggøre den manglende begrundelse, der har præget ØSU's sagsbehandling, ved at fremlægge denne skrivelse under retssagen. De i skrivelsen anførte grunde burde snarere have været indeholdt i den anfægtede afgørelse eller i afgørelsen om afvisning af klagen.

— Rettens bemærkninger

- 22 Indledningsvis henvises til, at Retten i dommen af 12. februar 1992 (sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, præmis 36) har fastslået, at ansættelsesmyndigheden ved afslag på en ansøgning er forpligtet til at begrunde dette, i hvert fald på det stadium, hvor en klage over afgørelsen afvises. Denne løsning er i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvori det kræves, at ansættelsesmyndigheden besvarer en klage med en »begrundet beslutning«. Da ansættelsesmyndigheden frit kan vælge mellem forfremmelser og forflyttelser, er det tilstrækkeligt, at begrundelsen for afvisningen af klagen vedrører de retlige betingelser for procedures lovlighed i henhold til vedtægten.
- 23 Retten fastslår i den foreliggende sag, at ØSU's generalsekretær i skrivelsen af 20. december 1991 om afvisning af sagsøgerens klage har anført, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at begrunde sine afgørelser vedrørende forbigående ansøgere i forbindelse med den udvælgelse, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a). Men denne påstand er blot udtryk for generalsekretærens opfattelse, rent retligt, af de gældende bestemmelser. Den kan ikke i sig selv betragtes som bevis på, at der ikke foreligger nogen begrundelse. Generalsekretæren har nemlig trods

den rent retlige opfattelse, han gav udtryk for, i tredje afsnit i ovennævnte skrivelse bestræbt sig på at begrunde klagens afvisning.

- 24 For så vidt angår spørgsmålet, om de to begrundelser i denne skrivelse er tilstrækkelige i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastslår Retten først, at »den ansøger, der er fundet mest egnet til at beklæde stillingen som sekretær med stenografi og maskinskrivning i Generaldirektoratet, Kontoret for Undersøgelser og Konferencer, bl.a. med hensyn til kvalifikationer«, er udnævnt. Det fremgår af denne oplysning, at ØSU har sammenlignet ansøgenes evner og fortjenester, og at denne sammenligning førte til valget af en anden ansøger end sagsøgeren. Endvidere hedder det i skrivelsen, at den anfægtede afgørelse »er truffet efter gennemgang af en rapport fra chefen for det pågældende kontor, som havde haft en samtale med hver af de fem ansøgere«. Skrivelsen vedrører således sagsøgerens kendskab til den konkrete fremgangsmåde, ansættelsesmyndigheden fulgte for at vælge mellem de forskellige ansøgere. I betragtning af de to oplysninger, der således er meddelt, kan der ikke være tale om en fuldstændig mangel på begrundelse.
- 25 Men som det fremgår af Catling's ovennævnte skrivelse, og således som ØSU har fremhævet for Retten, er hovedårsagen til, at sagsøgerens ansøgning ikke er kommet i betragtning ved besættelsen af den omtvistede stilling, de påståede utilstrækkelige sprogkundskaber. Under disse omstændigheder finder Retten, at ØSU i den foreliggende sag burde have underrettet sagsøgeren om denne individuelle og relevante begrundelse, senest i forbindelse med afvisningen af klagen (jf. Rettens dom af 27.6.1991, sag T-156/89, Valverde Mordt mod Domstolen, Sml. II, s. 407, præmis 130), hvori der henvises til Domstolens praksis, ifølge hvilken udvælgelseskomitéen for en intern udvælgelsesprøve skal underrette hver ansøger om det antal point, han har opnået ved bedømmelsen af hans kvalifikationsbeviser eller som resultat af hans deltagelse i prøverne. Den generelle begrundelse, der alene vedrører proceduren, og som er givet af ØSU i dennes beslutning om at afvise klagen, er således utilstrækkelig.
- 26 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at foreligger der en utilstrækkelig begrundelse, kan der under sagens behandling afgives supplerende oplysninger herom (Rettens dom af 20.9.1990, sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463, præmis 44). Catling's skrivelse, der blev fremlagt under den skriftlige

forhandling for Retten, og som klart giver den afgørende begrundelse for afslaget på sagsøgerens ansøgning, supplerer netop den begrundelse, der allerede er indeholdt i afgørelsen om afvisning af klagen. Denne skrivelse er dateret den 21. oktober 1991, dvs. før datoen for den anfægtede afgørelse, den 28. oktober 1991. I modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, er der således ikke tale om et nyt anbringende, som ikke må fremsættes i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, men om et faktisk argument, som ØSU kan gøre gældende i svarskriftet i medfør af procesreglementets artikel 46, stk. 1, litra b). Sagsøgeren har under sagens behandling for Retten haft mulighed for at kontrollere relevansen af begrundelsen vedrørende hendes sprogkundskaber, hvilket hun i øvrigt har gjort, idet hun i replikken påberåber sig en fejlagtig bedømmelse (jf. præmis 35 nedenfor). Nævnte skrivelse har ligeledes gjort det muligt for Retten at udøve kontrol med lovligheden af den omtvistede udnævnelsesprocedure og den anfægtede afgørelse.

- 27 Det må under disse omstændigheder fastslås, at der efter de forklaringer, ØSU er fremkommet med under retsforhandlingerne, ikke længere er noget grundlag for anbringendet om utilstrækkelig begrundelse (Domstolens ovennævnte dom i de forenede sager 64/86, 71/86-73/86 og 78/86, Sergio m.fl. mod Kommissionen, præmis 52, og Rettens ovennævnte dom i sag T-11/91, Schloh mod Rådet, præmis 86).

Det andet anbringende

— Parternes argumenter

- 28 Sagsøgeren har henvist til, at der, da hendes ansøgning blev behandlet, ikke fandtes nogen bedømmelse i hendes personlige aktmappe, selv om hun var blevet fastansat i 1986, og selv om der ifølge vedtægtens artikel 43 skal udarbejdes en bedømmelse for hver tjenestemand hvert andet år. Da der ikke forelå nogen bedømmelse, havde det således været umuligt for ansættelsesmyndigheden at bedømme hendes kvalifikationer objektivt i forhold til den ledige stilling.
- 29 ØSU har fremhævet, at den trufne afgørelse under alle omstændigheder ikke var påvirket af, at der ikke forelå nogen bedømmelse, og at denne mangel derfor ikke kan berettige til annullation af den anfægtede afgørelse.

- 30 Ifølge fast retspraksis er det forhold, at den personlige aktmappe for en ansøger, i forbindelse med sammenligningen af ansøgers fortjenester, forligger fejlagtig eller er ufuldstændig, nemlig ikke tilstrækkelig grund til at annullere en afgørelse om forfremmelse, medmindre det godtgøres, at dette forhold har haft en afgørende indflydelse på den anfægtede forfremmelsesprocedure (jf. f.eks. Rettens dom af 10.7.1992, sag T-68/91, Barbi mod Kommissionen, Sml. II, s. 2127, præmis 26). At der ikke foreligger nogen bedømmelse, er således ikke afgørende, når ansættelsesmyndigheden i videst muligt omfang kan indhente alle de oplysninger, der er nødvendige for en sammenligning af fortjenester (Domstolens dom af 12.10.1978, sag 86/77, Ditterich mod Kommissionen, Sml. s. 1855, præmis 18, 19 og 20).
- 31 I den foreliggende sag er den absolut eneste grund til, at sagsøgeren ikke er kommet i betragtning til den omtvistede stilling, at hun ikke havde tilstrækkeligt kendskab til et »germansk« sprog. Catling, der har engelsk som modersmål, fandt ikke, at sagsøgeren havde et tilfredsstillende kendskab til engelsk. Hun havde under deres samtale haft store vanskeligheder ved at udtrykke sig på engelsk og forstå engelsk.
- 32 ØSU har som bilag til svarkriftet fremlagt to kopier af bedømmelser af 1. september 1988 og 14. september 1990, hvis rubrikker vedrørende sagsøgerens sprogkundskaber ikke er udfyldt. ØSU har som bilag til duplikken fremlagt to uddrag af disse bedømmelser. Det første uddrag, nemlig af 1988-bedømmelsen, indeholder oplysninger om sagsøgerens engelskkundskaber, mens det andet uddrag igen ikke indeholder sproglige oplysninger.
- 33 ØSU har bemærket, at det eneste, der står i disse bedømmelser om sagsøgerens sprogkundskaber, er, at hun har spansk som modersmål, og at hun på daværende tidspunkt havde fransk som arbejdsprog. Hvad angår den første af disse bedømmelser har sagsøgeren i rubrikken vedrørende sprogkundskaber anført, at hun forstår engelsk »nogenlunde«, men taler og skriver sproget dårligt. Hun har anført et minimalt kendskab til tysk. I den anden bedømmelse har hun ladet sprogrubrikken stå fuldstændig tom. I øvrigt er disse bedømmelser generelt langt fra rosende over

for sagsøgeren, således at det, uanset sprogspørgsmålet, helt klart ikke ville have fremmet hendes sag, såfremt ansættelsesmyndigheden havde haft kendskab til dem.

- 34 Hvad navnlig angår sagsøgerens engelskkundskaber har ØSU endvidere i duplikken gjort gældende, at sagsøgeren tre år i træk (fra 1987/1988 til 1989/1990) har været indskrevet på engelskkurser på samme trin. ØSU har tilføjet, at sagsøgeren i mellemtiden har bestået et kursus på trin 4 med karakteren »godt«, og at der er seks trin.
- 35 Sagsøgeren har i replikken under henvisning til forskellige attester på, at hun har deltaget i sprogkurser, understreget, at såfremt den eneste begrundelse for afslaget på hendes ansøgning er, at hun ikke havde de krævede grundlæggende sprogkundskaber, er den konstatering, som begrundelsen bygger på, ikke alene fejlagtig, men den viser tillige, at der ikke har fundet nogen sammenligning sted af fortjenesterne i henhold til vedtægtens artikel 45. Denne fejl er så meget alvorligere, som bedømmelserne indeholder en rubrik vedrørende sprogkundskaber, der skal udfyldes af den bedømte tjenestemand. Såfremt hun havde fået forelagt bedømmelserne inden for de fastsatte frister, kunne fejlbedømmelsen af hendes sprogkundskaber have været undgået, og den endelige afgørelse ville sandsynligvis have været en anden.
- 36 Sagsøgeren har endvidere i replikken anført, at Catling's skrivelse af 21. oktober 1991 indeholder fejl i bedømmelsen af hendes sprogkundskaber og faglige kvalifikationer, idet hun i virkeligheden »opfylder de stillede sprogkrav«. Ud over spansk, som er hendes modersmål, har hun nemlig et solidt kendskab til fransk, italiensk og engelsk. Således behersker hun et latinsk og et germansk sprog i overensstemmelse med de sproglige udvælgelseskriterier, der er lagt til grund. Endvidere har hun kendskab til edb. Hullerne i Catling's skrivelse skyldes hovedsagelig, at det på grund af den sene indlevering af hendes bedømmelser havde været umuligt at foretage en gyldig sammenligning af ansøgernes respektive fortjenester.

- 37 I retsmødet har sagsøgeren fremlagt andre attester på deltagelse i sprogkurser samt en kopi af de behørigt udfyldte rubrikker vedrørende sprogkunds-kaber, som er del af hendes to bedømmelser. Sagsøgeren har forklaret den sene fremlæggelse heraf med, at hun havde appelleret de bedømmelser, hun havde fået forelagt i april 1992. Hun tilføjer, at hun først udfyldte de pågældende rubrikker i november 1992, dvs. efter afvisningen af hendes ansøgning. I disse rubrikker, som begge er dateret »18. XI.1992« og indeholder påtegningen »Bemærkning fremsat den 12. november 1992 — bedømmeren i appelleddet —«, har sagsøgeren givet sig selv følgende karakterer i engelsk: »god« forståelse, »god« udtryksfærdighed og »acceptabel« skrivefærdighed, mens hun ikke har udfyldt rubrikkerne vedrørende tysk.
- 38 Sagsøgeren har endvidere i retsmødet bestridt ØSU's påstand om, at hun tre år i træk har været indskrevet på engelskkurser på samme trin. Hun erklærer herom, at hendes engelskkundskaber tværtimod blev gradvis forbedret, idet hun i 1987/1988 var begyndt på et kursus på første trin og i 1991 havde afsluttet et kursus på fjerde trin.

— Rettens bemærkninger

- 39 Da sagsøgerens andet anbringende vedrører tilsidesættelse af tjenestens interesse og af princippet om god forvaltningsskik og sund administration, må det fastslås, at anbringendet er for vidtrækkende. Derfor finder Retten, at der må tages stilling til to særskilte anbringender for at kunne vurdere sagens forskellige aspekter præcist.
- 40 Først skal der tages stilling til et anbringende om forsinket indlevering af sagsøgerens bedømmelser, hvilket ifølge sagsøgeren er en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), artikel 43 og artikel 45, stk. 1. I denne forbindelse må Retten kontrollere, om ansættelsesmyndigheden faktisk i den foreliggende sag i henhold til reglerne behørigt har underkastet sagsøgerens ansøgning til den omtvistede stilling en sammenlignende undersøgelse. Som Domstolen har fastslået i den ovennævnte dom af 12. februar 1987 (sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, præmis 5) vedrørende en afgørelse om placering af en tjenestemand i en ny stilling, skal ansættelsesmyndigheden ved en sådan afgørelse vurdere tjenestens interesse og ansøgenes kvalifikationer med henblik på den pågældende stilling. Retten har

endvidere i den ovennævnte dom af 12. februar 1992 (sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, præmis 24) fastslået, at ansættelsesmyndigheden ved behandlingen af ansøgninger om forflyttelse eller forfremmelse i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), skal sammenligne de pågældende tjenestemænds fortjenester efter bestemmelserne i vedtægtens artikel 45 om forfremmelser.

- 41 Derefter skal et anbringende om fejlagtig bedømmelse af sagsøgerens sprogkundskaber behandles. I denne forbindelse skal Retten kontrollere rigtigheden af sagsøgerens påstande om, at ansættelsesmyndighedens gennemgang af ansøgningerne har været behæftet med en faktisk fejl.

1. Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 43

- 42 Det må påpeges, at der i henhold til vedtægtens artikel 43 regelmæssigt og mindst hvert andet år for hver tjenestemand skal udfærdiges en udtalelse vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd. I sagsøgerens tilfælde har ØSU imidlertid ikke overholdt denne frist, men tværtimod langt overskredet den, idet der ikke var udfærdiget nogen endelig bedømmelse på det tidspunkt, hvor sagsøgerens ansøgning til den omtvistede stilling blev behandlet.

- 43 Ifølge Domstolens faste praksis er bedømmelsen en uundværlig del af vurderingen, hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til tjenstemændens karriere, og en forfremmelsesprocedure er behæftet med en mangel, såfremt ansættelsesmyndigheden ikke har kunnet foretage en sammenlignende bedømmelse af ansøgenes fortjenester, fordi bedømmelsesrapporterne for en eller flere af dem ved administrationens fejl er blevet udfærdiget med en væsentlig forsinkelse (jf. senest Domstolens dom af 17.12.1992, sag C-68/91 P, Moritz mod Kommissionen, Sml. I, s. 6849, præmis 16).

- 44 Domstolen har dog ligeledes antaget, at manglende bedømmelser under særlige omstændigheder kan erstattes af andre oplysninger vedrørende tjenstemændens

fortjenester (ovennævnte dom af 17.12.1992, sag C-68/91 P, Moritz mod Kommissionen, præmis 18). Således har Domstolen fastslået, at i forbindelse med en forfremmelsesprocedure kan den omstændighed, at en tjenestemands akter er ufuldstændige, for så vidt der mangler to bedømmelser, ikke bevirke, at den udarbejdede forfremmelsesliste nødvendigvis må anses for ulovlig i forhold til vedtægtens artikel 45, når de kompetente instanser selv uden disse bedømmelser i videst muligt omfang kan indhente alle de for en sammenligning af fortjenester nødvendige oplysninger (ovennævnte dom af 12.10.1978, sag 86/77, Ditterich mod Kommissionen, præmis 18 og 19).

45 Det skal tilføjes, at den omstændighed, at der mangler nogle bedømmelser, ikke bør kunne lamme de forfremmelses- eller forflyttelsesprocedurer, der er nødvendige i tjenestens interesse — uanset hvor beklagelig og utilgivelig den er fra et forvaltnings- og personalemæssigt synspunkt. Når ansættelsesmyndigheden står i en sådan situation, er den ikke tvunget til at udsætte sine afgørelser om forfremmelse eller forflyttelse, men kan søge andre brugbare løsninger, der kan afbøde virkningen af de manglende bedømmelser.

46 I denne forbindelse skal det erindres, at den anfægtede afgørelse blev truffet, fordi sagsøgeren ikke dokumenterede, at hun opfylder »de grundlæggende sproglige betingelser«, herunder beherskelse af et »germansk« sprog, der kræves opfyldt for at varetage den ledige stilling. Før denne afgørelse blev truffet, havde en engelsksproget tjenestemand haft en samtale med hver af de fem ansøgere til den omtvistede stilling og havde udarbejdet en rapport herom til ansættelsesmyndigheden. Der er således tale om oplysninger, som ansættelsesmyndigheden har opnået ved en direkte og personlig vurdering af ansøgenes, herunder sagsøgerens, reelle sprogkundskaber. Retten finder, at disse oplysninger i den foreliggende sag opvejer det forhold, at der mangler nogle bedømmelser i sagsøgerens personlige aktmappe, idet ansættelsesmyndigheden har rådet over de oplysninger, der var nødvendige for at foretage en gyldig sammenligning af fortjenesterne.

47 Det forhold, at de endelige bedømmelser vedrørende sagsøgeren ikke er blevet udfærdiget inden for de i vedtægten fastsatte frister og derfor ikke har kunnet indgå i behandlingen af ansøgningerne til den omtvistede stilling, har under disse omstændigheder ikke hindret en sammenligning af fortjenesterne og har derfor ikke haft en afgørende indflydelse på forfremmelsesproceduren (jf. Domstolens dom af 10.6.1987, sag 7/86, Vincent mod Parlamentet, Sml. s. 2473, præmis 18).

- 48 Dette modsiges hverken af de attester, sagsøgeren har fremlagt i retsmødet, og som bekræfter, at hun har deltaget i engelskkurser, eller af de bedømmelser, der er udfærdiget efter den procedure, der førte til besættelse af stillingen. Værdien af sådanne attester er mindre end værdien af de fem sammenlignende interviews med ansøgerne. De sproglige vurderinger, sagsøgeren selv er fremkommet med efter den anfægtede afgørelse, rejser heller ikke tvivl om resultaterne af den tidligere sammenligning. Følgelig må anbringendet forkastes.

2. Anbringendet om en fejlagtig bedømmelse

- 49 For så vidt sagsøgeren har anfægtet den bedømmelse af hendes sprogkundskaber, der fandt sted under proceduren med henblik på at besætte den omtvistede stilling, skal det påpeges, at ansættelsesmyndigheden ved behandlingen af ansøgninger om forflyttelse eller forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), skal sammenligne de pågældende tjenestemænds fortjenester efter bestemmelserne i vedtægtens artikel 45 for forfremmelser (Rettens ovennævnte dom af 12.2.1992, Volger mod Parlamentet, præmis 24). Det fremgår af fast retspraksis, at ansættelsesmyndigheden råder over vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til denne sammenligning, og at den retslige kontrol derfor er begrænset til en undersøgelse af, hvorvidt ansættelsesmyndigheden har udøvet disse beføjelser på en åbenbart fejlagtig måde (Domstolens dom af 17.1.1992, sag C-107/90 P, Hochbaum mod Kommissionen, Sml. I, s. 157, præmis 8).
- 50 Ansættelsesmyndigheden har ved at afholde personlige samtaler med de forskellige ansøgere, således som beskrevet ovenfor, og ved at få udarbejdet en rapport herom imidlertid foretaget en gyldig sammenligning af sagsøgerens sprogkundskaber — som er det eneste, der er tvist om i den foreliggende sag. Catling, en engelsksproget tjenestemand i ØSU, konstaterede under sin samtale med sagsøgeren, at hendes praktiske kendskab til engelsk ikke var tilstrækkeligt til at opfylde de betingelser, der er knyttet til den ledige stilling. Sagsøgeren har ikke anfægtet denne samtales forløb. Hendes henvisning til de forskellige sprogkurser, hun har deltaget i, samt til vurderingen af hendes sprogkundskaber i den relevante rubrik i hendes bedømmelser, rejser af de ovenfor anførte grunde ikke tvivl om resultatet af sammenlignin-

gen. Denne konklusion gælder ligeledes den omstændighed, at sagsøgerens engelskkundskaber sandsynligvis er blevet bedre med årene, således som hun har hævdet, idet Catling under nævnte samtale bedømte kundskaberne som utilstrækkelige.

- 51 Følgelig har sagsøgeren ikke i tilstrækkelig grad underbygget sin påstand om, at ansættelsesmyndigheden klart har foretaget en fejlagtig bedømmelse. Derfor må dette anbringende ligeledes forkastes.
- 52 Herefter vil sagsøgte i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 53 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, første afsnit, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom; i henhold til procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.
- 54 I den foreliggende sag finder ØSU selv, at det i betragtning af dens forsinkede fremlæggelse af bedømmelserne vedrørende sagsøgeren vil være urimeligt at lade hende bære sine egne omkostninger.
- 55 Det skal bemærkes, at de manglende bedømmelser har kunnet være medvirkende årsag til sagsanlægget. I overensstemmelse med ØSU's påstande og på grund af, at ØSU i første omgang ikke har begrundet den anfægtede afgørelse i tilstrækkeligt omfang, bør ØSU pålægges at betale sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Det Økonomiske og Sociale Udvalg betaler samtlige sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.

Bellamy

Kirschner

Saggio

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. marts 1993.

H. Jung

C.W. Bellamy

Justitssekretær

Afdelingsformand